

Eloiza DŽEJMS

Srce puno ljubavi

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Ova knjiga posvećena je mom ocu Robertu Blaju, koji je osvojio Američku književnu nagradu za poeziju. Ponekad sam se, kao adolescent, stidela žestine njegove ljubavi i čiste poletnosti njegove radosti življenja. I to je sva mera sličnosti između markiza poete u ovoj knjizi i mog oca, čija poezija – i pamet – daleko nadmašuju pisca koga ovde prikazujem.

Druga posveta namenjena je pesniku Kristoferu Smartu (1722–1771) koji je i nesvesno ponudio svoju poeziju kao žrtvu prozi. Kao i svaki put kada se citat izvuče iz konteksta, poezija gospodina Smarta ovde deluje daleko nerazumljivije nego što zaista jeste. Pesma „Za mog mačka Džefrija“ vesela je, poletna pesma posvećena mački; u čast gospodinu Smartu, čitavu pesmu objavila sam na svom sajtu. Posetite www.eloisajames.com i uživajte u Džefriju u njegovoj punoj raskoši.

Preludijum

Novembar 1780.

Posed markiza od Vortona i Malmsberija

I kada tačno znate zašto niko ne želi da se oženi vama, slaba je to uteha. U slučaju leđi Roberte Sent Džajls dokazi su bili isuviše očigledni – kao što je bilo očigledno i odsustvo udvarača.

Karikatura u ilustrovanom časopisu *Rambler* prikazivala je leđi Robertu s grbom na leđima i spojenim obrvama preko izbočenog čela. Njen otac klečao je pored nje i preklinjao prolaznike da mu pronađu čestitog supruga za kćerku.

Bar je to bila istina. Njen otac padao je na kolena na ulicama Bata baš kao što je karikatura i prikazivala. A Roberta je smatrala da je bilo izvesne istine i u etiketi *Ludi Markiz* koja je stajala u *Rambleru*.

„Incest“, rekao je njen otac kada mu je gurnula časopis pod nos. „Pretpostavljaju da je tvoj fizički izgled posledica incesta, što za rezultat ima takve karakteristike. Zanimljivo! Mogla si, na primer, biti opasno luda ili...“

„Ali, tata“, jadikovala je, „zar ih ne možeš naterati da štampaju izvinjenje? Nisam nakazna. Ko će sada želeti da se oženi mnome?“

„Ma, zaboga, mila, sasvim si ljupka“, rekao je i nabrao obrve. „Napisaću odu tvojoj lepoti i objaviću je u *Rambleru*. Objasniću tačno zašto sam bio toliko uznemiren, i još ću dodati i komentar o navikama okorelih raskalašnika!“

Časopis *Rambler* štampao je markizovih 818 prekornih redaka kojima je opisao kako je jedan kicoš na zlu glasu poljubio Robertu u javnosti, ne udostojivši se ni dozvolu da zatraži. Oni su sada ponovo štampali i te

pogrdne strofe. U gnevnim stihovima kojima markiz opisuje opasnosti šetnje batskim ulicama, nalazio se zakopan i opis njegove kćerke: „Recite onim razdraganim Gracijama što jedrih prsa poskakuju poletno, da nisu otmenije slobodne od Roberte, jedine kćeri jednog markiza!“ Uzalud se Roberta trudila da mu kaže kako „otmeno slobodna“ ne govori mnogo o izgledu njenih leđa, a da izraz „jedrih prsa“ govori da je, zapravo, poprilično punačka.

„Nagoveštava sve što mora da se kaže“, rekao je markiz smireno. „Svaki razborit čovek odmah će uvideti da imaš dražesno raskošan stas, otmene crte lica i pozamašan miraz, da ne pominjemo i nasledstvo kome se od mene možeš nadati. Vidiš li kako sam samo lukavo istakao šta ćeš naslediti?“

Roberta je videla samo stih u kome stoji da u nasledstvo nosi jedne breskve drvo.

„To je zbog rime“, rekao je njen otac, sada već pomalo srdito. „Nema mnogo reči s kojima nasledstvo može da se rimuje. Morao sam rimovati nasledstvo sa drvo. To drvo je ovde sinegdoha.“

Kada ga je Roberta bledo pogledala, nestrpljivo je dodao. „Stilska figura u kojoj jedna sitnica predstavlja celinu. Celina je posed Vorton i Malmsberi, i savršeno dobro znaš da imamo najmanje jedanaest stabala breskve. Posed će naslediti moj nećak, ali voćnjaci nisu testamentom zavetovani muškom nasledniku i ti ćeš ih dobiti.“

Možda i jesu postojali pametni muškarci koji su, čitajući pesmu, uspeli da dođu do zaključka kako je njegova kćerka posedovala jedanaest stabala breskve i vitak stas, ali nijedan od njih nije se pojavio u Viltširu da se sam uveri u to. Činjenicu da je prvobitna karikatura ostala još mnogo meseci u izlogu Hamfrijeve štamparije takođe je valjalo imati u vidu.

Ali, kako je markiz odbijao da ponovo otputuje u grad u kome je njegova kćerka doživela takvu uvredu – „Kasnije ćeš mi zbog toga biti zahvalna“, dodao je poprilično neodređeno – leđi Roberta Sent Džajls shvatila je da se žurno približava onoj nepoželjnoj životnoj fazi koja se još naziva i usedelištvo.

Prošle su dve godine. Roberti bi svaka dva meseca pred očima proletela njena budućnost: videla je sebe kako prepisuje očeve pesme, dodeljuje im kataloške brojeve i slaže odbijanja izdavača abecednim redom radi budućih markizovih biografija, i pobunila bi se. Uzalud je bilo svako ubeđivanje, preklinjanje i plač. Plodom nije urodila čak ni pretnja da će spaliti svaku

pesmu u kući; tek kada je zgrabila i u vatru bacila jedan primerak pesme „Za kremove koje mi je Meri donela“, njen otac shvatio je koliko je ozbiljna.

I samo zahvaljujući tome što je sakrila poslednji primerak pesme o kremu, uspela je da dobije dozvolu da prisustvuje novogodišnjem balu leđi Čamli.

„Moraćemo da prenoćimo“, rekao je njen otac, s neodobravanjem isturivši donju usnu.

„Ići ćemo sami“, rekla je Roberta. „Bez gospođe Group.“

„Bez gospođe Group!“ Otvorio je usta da zaurla, ali...

„Tata, želiš da privučem pažnju ljudi, zar ne? Ako pođe gospođa Group, sasvim ću ostati u njenoj senci.“

„Uh!“

„Biće mi potrebna nova haljina.“

„Sjajna pomisao. Bio sam u selu pre neki dan i jedno od dece gospođe Partnel trčalo je po trgu sasvim poplavelo od hladnoće. Ni najmanje ne sumnjam da bi joj tvoja porudžbina bila od koristi.“

Jedva je stigla da otvori usta pre nego što je podigao ruku. „Ne želiš da ti haljinu šije neka druga švalja, najdraža. Ne misliš na sirotu gospođu Partnel i njeno osmoro dece.“

„Mislim“, rekla je Roberta, „na njene šeptljivo izrađene gornje delove haljine.“

Međutim, njen otac se na ovo namrštio, jer je imao snažan stav o plitkoj prirodi mode i još snažniji stav o tome kako bi trebalo pružiti podršku ljudima iz sela, ma koliko nekvalitetni njihovi proizvodi bili.

Nažalost, novogodišnji bal nije joj doneo nijednog prosca.

Tata nije mogao da se uzdrži da ne povede gospođu Group: „To će je suviše povrediti, mila“, pa je Roberta provela večer posmatrajući kako se prisutni kikoću na prisustvo ozloglašene preljubnice u njihovoj blizini. Činilo se da nikoga ne zanima da li kćerka Ludog Markiza ima grbu ili ne; bili su suviše zauzeti piljenjem u njegovu kurtizanu. Njihovu domaćicu razbesnelo je što je njen otac, sasvim nepristojno, odlučio da na njen bal povede svoju *chère-amie*, pa nije traćila dragoceno vreme da predstavi Robertu prisutnim mladićima.

Njen otac igrao je s gospođom Group; Roberta je sedela na obodu prostorije i posmatrala. Kosa gospođe Group bila je ukrašena vrpcama, perjem, cvećem, dragim kamenjem i pticom od papirmašea. Zbog ovoga je Roberti bilo lako da se pretvara da ne vidi svog roditelja; kada bi pomenuto perje

krenulo prema njoj, Roberta bi se izvukla i otišla u žustar obilazak. Prostoriju za dame posetila je toliko puta da su prisutni verovatno pomislili da je pored nevidljive grbe muče i ženske tegobe.

Oko jedanaest sati, jedan gospodin konačno ju je pozvao da igraju. Međutim, ispostavilo se da je on župnik leđi Čamli, koji se smesta dao u zbunjujuću propoved o ozloglašanim preljubicama. Činilo se da on gospođu Group izjednačava s Marijom Magdalenom, ali su zbog igre toliko puta morali da se razdvoje da Roberta nije mogla shvatiti šta ih to povezuje.

Nažalost, našla se licem u lice s markizom i gospođom Group baš kada je župnik do tančina iznosio svoje mišljenje o bludnicama.

„Razumem ja šta želite da kažete, gospodičicu, ali gospođa Group nije bludnica!“, prasnuo je markiz. Roberti je srce potonulo i ona je uzalud pokušavala da okrene svog partnera u drugom smeru.

Međutim, sitni muškarac nalik na punačkog goluba ukopao se u mestu, ispravio ramena i odgovorio: „Razmišljajte o mojim rečima u dokolici, ili se crno piše vašoj besmrtnoj duši!“

Svi u neposrednoj blizini prestali su da igraju, shvativši da je počela mnogo zanimljivija predstava.

Markiz ih nije razočarao. „Gospođa Group je divna žena, dovoljno plemenita da prihvati moje udvaranje“, urlao je Robertin otac toliko glasno da su mogli da ga čuju svi u prostoriji. „Nije ona nimalo veća bludnica od moje kćeri, blaga mog doma!“

Sasvim predvidivo, masa se okrenula da ispita znake bludništva, čime su prvi put te večeri pokazali interesovanje za Robertu. Glasno je uzdahnula i pobjegla u prostoriju za dame.

Roberta je za pola sata došla do nekoliko značajnih spoznaja. Prva je bila da je sita poniženja. Želela je muža koji se nikada, ni pod kakvim okolnostima, neće javno razmetati i skretati pažnju na sebe i one oko sebe. I ne sme znati ništa o poeziji. Druga je bila da će u London morati da ode bez oca i gospođe Group, ako želi da tog muža i pronađe. Otići će, odabraće odgovarajućeg gospodina i udesiće brak s njim. Nekako.

Vratila se na svoje mesto u uglu s obnovljenim interesovanjem i počela da zagleda prisutne u potrazi za odgovarajućim odlikama.

„Ko je onaj gospodin?“, pitala je lakeja u prolazu koji joj je tokom večeri uputio nekoliko sažaljivih pogleda.

On je rekao: „Koji, gospođice?“ Imao je prijatan osmeh i izgledao je kao da mu perika izaziva svrab.

Srce puno ljubavi

„Muškarac u zelenom kaputu.“ Nazvati njegov kaput zelenim bila je slabašna pohvala: bio je blede, blede zelene boje, ukrašen izvezenim crnim cvetovima. Bio je to najizvršniji komad odeće koji je ikada videla. Muškarac je bio visok i kretao se s nemarnom otmenošću atlete. Za razliku od druge znojave gospode koja su izvodila plesne korake, on nije nosio periku. Kosa mu je bila talasasta i crna, prošarana s dva ili tri blistavobela pramena, i svetlozelenom vrpcom vezana na potiljku. Bio je opasna mešavina nemarnosti i vrhunske otmenosti.

Lakej joj je pružio čašu, s namerom da sakrije činjenicu da razgovaraju. „To je njegova milost, vojvoda od Vilijersa. On igra šah. Zar niste čuli za njega?“

Odmahnula je glavom i uzela čašu.

„Kažu da je najbolji igrač šaha u Engleskoj“, rekao je lakej. Nagnuo se malo bliže i rekao, šarajući pogledom: „Ledi Čamli misli da je on najbolji u sasvim drugoj vrsti igre, ako biste mi oprostili na slobodi.“

Roberti se oteo glasan smeh pre nego što je stigla da se obuzda.

„Posmatrao sam vas večeras“, rekao je. „Kako tapkate nogom od dosade. I mi dole priređujemo bal, a čini se da vas ovde niko ne poznaje. Zašto ne sidete i ne odigrate jedan krug sa mnom?“

„Ne bih mogla! Neko će...“, osvrnula se. Prostorija je bila prepuna nasmejanog plemstva zanesenog igrom. Niko nije obraćao pažnju na nju, niko joj se već više od jednog sata nije ni obratio. Njen tata ponovo je odlutao s gospođom Group, srećan u ubeđenju da ona „lovi plen“, kako je to sročio u kočiji.

„Dole niko neće znati da ste dama“, gospođice, „zbog te haljine. Pomislice da ste sobarica neke dame. Bar ćete tako moći da zaigrate!“

„Dobro“, prošaputala je.

Prvi put čitave večeri jedan mladić naklonio se pred njom. Izmisllila je naprasitu gospodaricu i silno se zabavljala opisujući muke kroz koje je prolazila dok ju je odevala. Igrala je dva puta s „njenim“ lakejom i još trojicom. Naposljetku je shvatila da možda ipak postoji mogućnost da će njen otac primetiti da je nema, pa je krenula nazad na bal.

A zatim je shvatila da postoji mogućnost i da je on sasvim zaboravio na nju i otišao u krčmu.

Potrčala je niz hodnik, silovito otvorila vrata prekrivena čojom koja su vodila u odaje za poslugu – i oborila vojvodu od Vilijersa.

Zurio je u nju s poda, očima ledenim kao prolećna kiša. Zatim je, ne pomerajući se, progovorio promuklim, otegnutim glasom koji ju je naterao da sva zadrhti. „Moraš reći batleru da te nauči primerenom ponašanju.“

Porumenela je i spustila se u kniks, omamljena njegovom sirovom muževnošću, upalim obrazima i nezainteresovanim držanjem. Bio je sve što njen otac nije bio. U njemu nije bilo ni grama osećajnosti. Takav muškarac nikada se neće osramotiti.

Život s ocem naučio ju je da veoma jasno prepoznaje svoja osećanja, jer je u suprotnom rizikovala da postanu predmet rasprave pesnika. Zato je odmah prepoznala osećanje koje ju je obuzelo: bila je to požuda. Kroz glavu joj je proletela očeva poezija o ovoj temi i potvrdila njeno osećanje.

Ustao je i podigao joj bradu. „Zapanjujuća lepota za jedan tako sumoran lavirint kakve su odaje za poslugu.“

Roberta je osetila ushićenje. Izgleda da on nije smatrao da su joj obrve čupave i da je grbava. Požuda je bila uzajamna. „Ah...“, rekao je, pokušavajući da se doseti šta da kaže, a da to ne bude neuvijen poziv na blud.

„Crvena kosa“, rekao je prilično sneno. „Izvanredno visok luk obrva, blago iskošene oči. Poput tamnog rubina crvena donja usna. Mogao bih te naslikati vodenim bojama.“

Roberti su se dlačice na vratu blago naježile od ovog nabravanja; osećala se kao konj koga on razmišlja da kupi. „Ne bih volela da izgledam razliveno; zar ne umete da slikate uljem na platnu?“, upitala je.

Podigao je obrvu. „Ne nosiš kecelju služavke i imaš glas dame. Strepim da sam pogrešno protumačio tvoj položaj.“

„Zapravo, pošla sam da se pridružim porodici u balskoj dvorani.“

Prešao je pogledom preko neuglednog gornjeg dela njene haljine i iskrivljenih falti koje su izgledale kao da ih je sama šila.

Spustio je ruku. „U celosti si sočnija, ali si i zabranjeno voće, osiromašena plemkinja. Uzeo bih te bez odlaganja da uz tvoje ime ide i koji peni, ali čak i ja imam poneki, ma koliko zanemarljiv, moralni princip. Zapravo, to su slabosti.“

„Mnogo vi toga uzimate zdravo za gotovo“, rekla je. Mislila je na njegovu pretpostavku da je siromašna, mada je ta pomisao bila sasvim opravdana s obzirom na njenu odeću. Međutim, on se uhvatio za ono očiglednije značenje.

„Istina je da ti, možda, ne bi htela mene. Ali reći ću ti u čemu je tajna mog uspeha sa ženama, i neću ti naplatiti ni pola penija, jer nemaš viška u svojoj kesi.“

Srce puno ljubavi

Čekala je, posmatrajući sjaj njegovog kaputa i neuredno savršenstvo njegove kose.

„Ne marim ja da li ću te imati ili ne.“

„Nećete me imati“, rekla je uvređeno. „Jer i ja gajim ista osećanja prema vama.“

„U tom slučaju poljubiću vam prste i povući ću se.“

Dok se spuštao u naklon pred njom, posmatrala je kako se njegov kaput slaže u savršene falte. Nije ona uzalud bila kćerka pesnika. Reći da je boja bila bledozelena nije bilo dovoljno jasno; svileni taft njegovog kaputa bio je blede prolečnozelene boje, boje mladog lišća. A crni vez je, izbliza, zapravo, bio boje dudu.

Bila je to izvanredna kombinacija. Dovoljna da je natera da sasvim promeni mišljenje. Ono što je osećala bilo je u celosti previše duboko da bi bilo jedno tako slabašno osećanje kao što je požuda.

Nije ona osećala požudu – već ljubav. Prvi put u životu... zaljubila se. Zaljubljena!

„Idem u London“, rekla je ocu kada su ponovo stigli kući. „Srce mi je u lancima i moram da sledim njegov zov.“ Mada ovaj ekstravagantni jezik svakako nije bio Roberti svojstven način izražavanja, smatrala je da je citat iz očeve pesme sasvim razborita mera predostrožnosti.

„Bogami, ne ideš!“, rekao je, ignorišući citat. „Ja ću...“

„Bez tebe“, rekla je. „I bez gospođe Group.“

„Nipošto!“

Borili su se čitav mesec ili nešto više, sve dok poštom nije stiglo martovsko izdanje časopisa *Rambler*.

Ovi prikazi nisu bili nimalo istinitiji nego oni od pre dve godine. Imala je grbu i divlje obrve, i klečala je ispred muškarca u livreji, očigledno je molila lakeja da se oženi njom. „Kakav otac, takva kćerka“, pisalo je ispod slike. „Oduvek smo podozrevali da je očajanje nasledno.“

Roberta nije ni najmanje sumnjala da se slika živo prodaje u Hamfrijevoj štampariji.

„Moja savest je čista!“, urlao je njen otac kada je shvatio aluziju. „Mogla si pretpostaviti da su sluge na platnom spisku tračerskih novina! Kako da ne pretpostaviš, uzevši u obzir činjenicu da se gospođa Group i ja tako često pominjemo u časopisu *Taun end kantri*? Neko je lepo zaradio na tvojoj nepromišljenosti. Ne vredi ti da me preklinješ da pišem novu pesmu; moć moje poezije neće ti biti od koristi.“

Eloiza Džejms

Markizov gnev umirio se tek pošto je ispisao četiri stotine redaka u jampskom stihu u kome je rimovao *zub gujin* i *kćer*, što nije bio mali podvig.

Njegova kćerka ublažila je svoju patnju ponovo obećavši sebi da će se udati za vojvodu od Vilijersa, poručivati odeću od svile prolećenozelene boje i da nikada više neće čuti nijednu pesmu.

Rekvirirala je očevu drugu najbolju kočiju i drugu sobaricu da je prati u London i otišla, stežući putnu torbu punu neugledne odeće gospođe Partnel, ograničenu sumu novca i pesmu njenog oca koja je bila jedino predstavljanje koga ju je udostojio.

„O, vrli novi svete!“, prošaputala je sebi. A zatim nabrala nos. *Nema više poezije*. Vojvoda od Vilijersa verovatno nikada nije čuo za Džona Dona i verovatno nije znao razliku između rondela* i rikše.

Bio je savršen.

* Pesma od 14 stihova u tri strofe, u kojoj se prva dva stiha ponavljaju na kraju prve i treće strofe. (Prim. prev.)

Poglavlje 1

10. april 1783.

Kuća Bomontovih, Kenzington

„Ako udata žena u Parizu nema ljubavnika, ona je anonimna. A može joj se oprostiti i ako ima dva.“ Vrata salona su se otvorila, ali mlada žena koja je sedela leđima okrenuta vratima nije obratila pažnju na to.

„Dva?“, primetio je izvanredno odeveni mladić. „Biće da su Francuzi srećnici u ljudskom rodu. Delovali su mi tako svadljivi kada sam poslednji put bio tamo. Mora da je to muka bogatstva, kao i tri krema posle večere.“

„Tri ljubavnika već se smatraju za previše“, odgovorila je žena. „Mada sam poznavala neke koji su smatrali da su trojica ljubavnika privilegija, a ne obilje.“ Njen tihi smeh bio je od one vrste koja je golicala muškarcima grudnu kost i spuštala se čak i niže. Govorio je mnogo o njenim ličnim sposobnostima da izađe na kraj s jednim ili tri Francuza sasvim samouvereno.

Njen muž zatvorio je vrata za sobom i ušao u prostoriju.

Mladić je podigao pogled i skočio na noge, pa se izvanredno žurno naklonio. „Vaša milosti.“

„Lorde Korbine“, odgovorio je vojvoda od Bomonta naklonivši se. Korbin je bio taman Džemi po ukusu: otmen, samouveren i daleko inteligentniji nego što je bio voljan da prizna. Zapravo, sasvim bi se lepo snašao u parlamentu, mada se on nikada ne bi ponizio i počeo da se bavi nečim što bi makar i izdaleka ličilo na posao.

Njegov šurak, erl od Grifina, ustao je i odmereno mu se naklonio.

„Tvoj sam sluga, Grifine“, rekao je vojvoda i naklonio se pruživši nogu.

„Pridruži nam se, Bomonte“, rekla je njegova supruga s izrazom krajnje srdačnosti. „Zadovoljstvo mi je što te vidim. Zar danas nije sastanak u Domu lordova?“ Bio je ovo nezaobilazan čin rata koji su vodili poslednjih osam godina: razgovor ukrašen suptilnim žaokama, retko kada začinjen nekim grubim osećanjem.

„Sednica je u toku, ali sam pomislio kako bih mogao da provedem malo vremena s tobom. Tek si došla iz Pariza.“ Vojvoda je pokazao zube u nečemu nalik na osmeh.

„Već mi nedostaje“, rekla je Džema uz raskošan uzdah. „Divno je što si ovde, dragi“, rekla je, nagnuvši se malčice napred i potapšavši ga lako lepezom po ruci. „Čekam da stigne Harijet, vojvotkinja od Beroua, da odlučimo šta će biti centralni ukras sutrašnje proslave.“

„Faul mi kaže da priređujemo bal.“ Vojvoda – koji je o sebi mislio kao o Elajdži, mada bi se veoma uvredio da mu se neko drugi tako obrati – trudio se da govori smirenim glasom. Konačno, pošto se Džema vratila u London, imaće koristi od godina provedenih u raspravama u parlamentu. Istini za volju, to je i bio razlog zašto je tog dana ostao kod kuće. Morao je da sklopi pogodbu sa svojom suprugom, kojom će ograničiti njene aktivnosti na prihvatljivu meru. A to neće postići ako izgubi strpljenje; dobro se sećao bitaka koje su vodili kao tek venčan bračni par.

„Teško meni, nemoj mi reći da sam smetnula s uma da te obavestim! Znam da je ovo pomalo ludnica, ali planiranje mi je predstavljalo razonodu na putu nazad.“

Izgedala je kao da se iskreno kaje, i odista, koliko je Elajdža znao, možda se i kajala. Bračna igra koju su igrali nalagala je strogo srdačno ophođenje u javnosti, mada nisu mnogo vremena provodili nasamo.

„Upravo ti je to rekao“, kazao je njen brat. „Bolje pripazi, sestrice. Nisi navikla da deliš domaćinstvo.“

„To je bilo baš nevaspitano od mene“, rekla je i skočila na noge, zbog čega su joj se svilene suknje zanjihale oko tankih gležnjeva. Nosila je svetloplavu haljinu *à la française*, svu izvezenu nezaboravcima. Gornji deo haljine milovao je svaku oblinu njenih grudi i uskog struka pre nego što su se suknje raširile preko panijea.

Prema svakoj logici, način na koji su bočni panijei skrivali obline njenih kukova trebalo bi da mu bude odbojan, ali Elajdža je morao da prizna da su oni imali neodoljivu ulogu u muškoj mašti, i da su navodili oko sa obline grudi i uskog struka, a zatim ga terali da zamisli vitke udove i – sve ostalo.

Džema je pružila ruku; Elajdža je zastao za trenutak, a zatim ju je prihvatio. Nasmešila mu se, kao što bi se majka nasmešila dečaku koji odbija da se umije. „Tako mi je milo što si uspeo da nam se pridružiš jutros, Bomonte. I mada sam uverena da gospoda imaju besprekoran ukus“, blistavo se nasmešila Korbinu, „suprugov ukus, razume se, mora da prevlada. Tvrdim da je prošlo mnogo vremena otkako sam osetila da *imam* muža, da je to i meni samoj novina! Verovatno ću te do suza zamoriti pitanjima i molbama da odobriš ove ili one vrpce.“

U početku, u prvim danima njihovog braka, Elajdža bi se nakostrešio na ovo. Međutim, iskustvom su ga obdarile godine posvećenog viteškog nadmetanja u parlamentu, gde su ulozi mnogo značajniji od vrpca i drangulija. „Sasvim sam siguran da Korbin može da obavi moju dužnost u pogledu vrpca.“ Izgovorio je ovo s taman odgovarajućom dozom nezainteresovanosti i učtivosti u glasu.

Krajičkom oka primetio je da Korbin nije čak ni trepnuo na pomisao da ga je vojvoda upravo pozvao da obavi njegovu supružničku dužnost. Možda će on uspeti da zaokupi Džemi pažnju dovoljno da ne napravi previše skandala pre raspuštanja parlamenta. Oštro se okrenuo prema vratima, iznerviran, jer se činilo da je lepota njegove supruge bila mnogo moćnija u njegovoj kući nego u Parizu, za vreme njegovih retkih poseta.

Delom je razlog tome bilo to što Džema nije napuderisala kosu. Znala je ona suviše dobro da je sjaj starog zlata daleko privlačniji od pudera i da bolje ističe njene plave oči. Samo zato što je ona njegova žena – rekao je sebi – oseća ove trnce iritacije zbog njene lepote. Ili je iritaciju možda izazvala njena pribranost. Kada su se tek venčali, nije bila tako besprekorna. Sada je sve na njoj bilo uglađeno do savršenstva, od boje usana do britke oštine njenih komentara.

Malčice je raširila one svoje plave oči i uputila mu još jedan blistav osmeh. „Zaista smo dva srca koja biju kao jedno, Bomonte“, rekla je.

„U tom slučaju“, rekao je njen brat, „zaista je čudno što ste toliko vremena proveli odvojeno. Ne želim da narušavam ovaj dirljiv primer bračne sreće – tako redak u ovo naše izopačeno doba, koji nam je svima, mislim, nadahnuće – ali možeš li nam sada pokazati taj prokleti centralni ukras, Džema? Imam zakazano u Ulici Bond, a čini se da se tvoja prijateljica vojvotkinja neće pojaviti.“

„U susednoj je prostoriji, ako je Karo sve pripremila. Nije bila spremna kada si ti stigao.“

Elajdža se zaustavio taman na vreme da ne pita ko je Karo.

Džema je i dalje govorila. „Verujem joj u svakom pogledu. Ima otmenije oko od svake žene koju sam ikada sreća. Osim, možda, njenog veličanstva, kraljice Marije Antoanete.“

Elajdža je uputio supruzi pogled kojim je pokazao kakva osećanja gaji prema svima onima koji se razmeću intimnošću sa francuskom kraljevskom porodicom. „Hoćemo li pogledati ovaj centralni ukras, gospodo?“, rekao je, okrenuvši se Korbinu i Grifinu. „Vojvotkinju u Parizu smatraju predvodnicom u pogledu mode. Ja nikada neću zaboraviti njen bal pod maskama iz 1779. godine.“

„Zar si bio tamo?“, upitala je Džema začuđeno. „Duše mi, sasvim sam zaboravila.“ Lepezom ga je potapšala po ruci. „Sada se sećam. Svi muškarci bili su obučeni kao satiri – bilo je to tako zanosno zabavno – ali ti si nosio crno-belo, poput nekog pingvina iz parlamenta.“

Ispustio je njenu ruku da bi ponovo mogao da se nakloni. „Avaj, mojjoj pojavi ne pristaje satirov rep.“ A nije pristajao ni francuskim dupetima, mada to nije rekao naglas.

Uzdahnula je. „Oba člana moje porodice odbila su da se pridruže zabavi. To je tako engleski – tako užtogljeno – tako...“

„Tako odeveno“, dovršio je Grifin. „Bilo je te večeri kolena koja nikada nije trebalo da ugledaju svetlost dana. Još ne mogu da zaboravim koščata, čvornovata kolena grofa D’Overnja.“

Džema je provirila kroz vrata u balsku dvoranu. Zatim se nasmejala i širom ih otvorila. „Kako samo divno izgleda, Karo! Brilijantna si, zaista brilijantna, kao i uvek!“

Korbin je žustro, u korak pratio Džemu, pa je Elajdža zgrabio šuraka za lakat. „Ko je, dođavola, Karo?“

„Ubistveno inteligentna žena“, rekao je Grifin. „Džemina sekretarica. S njom je već četiri ili pet godina. Zar je nisi do sada srećo?“

A zatim, kada je Elajdža slegao ramenima, rekao je: „Ona priprema Džemine najekstravagantnije pustolovine. Mogle bi se opisati kao saučesnice u skandalima. Pripremi se da budeš zaslepljen njenim neuporedivim veštinama, mada ti se one neće dopasti. Nadam se da ne gajiš potajnu nadu da će se Džema preobratiti u pravu ženu političara?“

„Moja nada ograničena je na želju da mi ona ne uništi karijeru“, rekao je Elajdža. „Da li sam te dobro razumeo, kažeš da su sve veštine Džemine sekretarice usmerene na stvaranje skandala?“